

Marià Villangómez és Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 1989.
Fotografia cedida per la revista "Lletra de canvi".

conèixer.

Vàrem parlar sense massa ordre, no es tractava d'una entrevista ni d'una conversa professional; era la conversa de dos amics que saben d'uns interessos comuns. A en Villangómez li agrada escoltar, defuig el protagonisme i refugia la seva timidesa en un capteniment discret i atent.

Un tema ens portava a l'altre com en un enfilall. Parlàrem de la poesia, activitat a la qual ha dedicat molts anys de la seva vida, primer com a poeta i posteriorment com a traductor; de la seva professió de mestre, anys dels quals guarda un record excepcional; de l'illa d'Eivissa que tant estima i tan bé reflecteix a la seva obra; de la tasca de l'escriptor i del llibre que tenia entre mans, un llibre de narracions basades en evocacions i records a partir d'uns llocs concrets; també parlàrem de la vellesa, de les il·lusions, les angoixes...

Sense adonar-nos-en s'havia anat fent fosc. Caïa encendre el llum, la claror del dia havia anat desapareixent a mesura que la conversa entrava per espais més íntims. Les busques del meu rellotge marcaven dos quarts de nou i ja no era a temps d'agafar l'avió. Aquell dia el meu vol havia emprès un altre rumb.

Dolors Ortuño

(1) L'altra illa, de Declarat amb el vent (1963). Llibres del Mall